

ת"פ 41958/11/13 - מדינת ישראל נגד ש' ד'

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 41958-11-13 מדינת ישראל נ' ד'(עציר)

בפני
בעניין: כב' השופט ד"ר שאול אבינור
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נורית פרחי

המאשימה

נגד

ש' ד' (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד שמרית צור

הנאשם

גזר דין

א. רקע כללי:

1. הנאשם הורשע לפניי, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע שרשרת של עבירות, חוזרות ונשנות, כלפי המתלוננת, אשתו ואם שני ילדיו הקטינים. כתב האישום שהוגש נגד הנאשם כלל 13 אישומים שונים בהם הואשם הנאשם, בעיקרו של דבר, בעבירות של איומים ופגיעה בפרטיות, מרביתן תוך הפרת צווים שהוצאו על ידי בית המשפט לענייני משפחה (להלן - הצו הזמני והצו הקבוע, כהגדרתם בהכרעת הדין). עם זאת, הנאשם הואשם גם בשני אירועים של תקיפה כלפי המתלוננת, וכן בעבירות הכרוכות בגניבת שני שיקים ממנה ובגניבת הטלפון הנייד שלה.

2. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום, למעט בעובדות אישום 10, שבהן הודה. התנהל אפוא הליך הוכחות מלא, לרבות חקירה נגדית ממושכת ומקיפה של המתלוננת. בסופו של יום החליט בית המשפט, לאחר שמיעת הראיות והסיכומים, להרשיע את הנאשם בכל האישומים בהם הואשם, למעט אישום 13, שממנו זיכה את הנאשם; והכל כאמור בהכרעת הדין.

3. עובדות האירועים נשוא תיק זה נקבעו בהרחבה בהכרעת הדין, והמעין יעניין שם. יחד עם זאת, בקצירת האומר ולצרכי גזר הדין בלבד ראוי להביא מהקביעות שבפסקאות 16-17 להכרעת הדין, המבוססות בין השאר על ההתרשמות מעדויות המתלוננת והנאשם, כלהלן:

...נכון אני לקבל את טענת ב"כ הנאשם כי עסקינן במתלוננת שמסוגלת לדבר בבטות וגם לצעוק, ואף מוכן אני להניח כי דברי המתלוננת אודות חששותיה מאלימות הנאשם הינם מועצמים, כאשר בהקשר אחרון זה יש לציין כי במקום אחד הודתה המתלוננת מפורשות ש"לפחד ממנו (מהנאשם - ש.א.) אין לי ממה" ... ואולם, אין בדברים אלה כדי לשנות את העובדה שבתקופה הרלוואנטית לכתב האישום הנאשם הוא זה שעקב אחר המתלוננת, הציק

לה והטריד אותה שוב ושוב, עד כדי אלימות גופנית; ולא להיפך. אכן, מתוך מכלול הראיות שהובאו לפני עולה כי האלימות הגופנית שהפעיל הנאשם כלפי המתלוננת היתה מועטה וברך התחתון, אך עיקר העניין בפרשה דנא - כפי שהיא אף עולה מעובדות כתב האישום - אינו באלימות פיזית כלפי המתלוננת אלא בהטרדות חוזרות ונשנות שלה, בפגיעה בפרטיות ובאיזמים.

בהקשר אחרון זה ניסתה ב"כ הנאשם, בסיכומיה בעל פה, להסביר את התנהגותו האובססיבית על פניה של הנאשם בדאגתו לילדיו ובחששו כי המתלוננת תמנע ממנו קשר עמהם. ואולם, אין לקבל דברים אלה. התנהגותו של הנאשם התאפיינה באובססיביות ובקנאה כלפי המתלוננת, להבדיל מהילדים, ודי בעובדות אישום 10, בו כזכור הודה הנאשם, כדי להצביע על כך. זאת ועוד: מהראיות שהובאו לפני ברור לחלוטין שהנאשם חשד כי המתלוננת בוגדת בו, שהוא קינא לה מאוד ועקב אחריה... עסקין אפוא בהתמקדות מובהקת של הנאשם במתלוננת, ללא כל קשר לסוגיית משמורת ילדיהם המשותפים.

הראיות לקביעת העונש ועיקר טיעוני ב"כ הצדדים:

ב.

4. כראיות לקביעת העונש הגישה ב"כ המאשימה את גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם (ר' ע/1). כעולה מגיליון זה, לנאשם, יליד 1978, 11 הרשעות קודמות בעבירות שונות, לרבות עבירות סמים ועבירות דומות לאלה שבביצוען הורשע לפני. הנאשם ריצה בעברו עונשי מאסר בפועל ואף תלויים ועומדים נגדו שני עונשי מאסר מותנים בני הפעלה, כל אחד בן 6 חודשים (ר' ע/2 וע/3).
5. ב"כ המאשימה הדגישה את הערכים החברתיים, אשר נפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, ובהם השמירה על ביטחונה של האישה ועל פרטיותה, כמו גם ההגנה על גופה, חירותה, כבודה ורכושה. ב"כ המאשימה עתרה אפוא לקביעת מתחמי עונש הולמים מחמירים, תוך התייחסות נפרדת לכל אישום ואישום.
6. באשר לאישום הראשון, שעניינו בתקיפה סתם ובאיזמים, עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם בין 10 חודשי מאסר בפועל לבין 20 חודשי מאסר בפועל (הנאשם האשים את המתלוננת כי לקחה את דרכו, בהמשך דחף אותה וסטר לה בעוצמה עד שנהדפה לקיר. לאחר מכן איים הנאשם על המתלוננת באומרו "את לא יודעת מי אני את לא תתעסקי איתי", ובתגובה לצעקותיה סתם את פיה בידו האחת ותפס בגרונה בידו השנייה).
7. באשר לאישום השני, שעניינו בהפרת הצו הזמני, עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם בין חודשיים מאסר בפועל לבין שישה חודשי מאסר בפועל. באשר לאישום השלישי, שעניינו בעבירת בעבירות הקשורות בגניבת השיקים, לרבות זיוף אחד מהם, וכן באיזמים מצד הנאשם לפיהם יגרום להסתבכות המתלוננת בשוק האפור, עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם בין שישה חודשי מאסר בפועל לבין 14 חודשי מאסר בפועל.
8. באשר לאישום הרביעי, שעניינו בהפרת הצו הקבוע, באיזמים ובפגיעה בפרטיות, עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם בין שישה חודשי מאסר בפועל לבין 12 חודשי מאסר בפועל (האיזמים התבטאו בין השאר באיום של הנאשם לדרוס את המתלוננת עם הקטנוע שבאמצעותו עקב אחריה). באשר לאישום החמישי, שעניינו בהפרת הצו הקבוע ובפגיעה בפרטיות, עתרה ב"כ המאשימה

לקביעת מתחם עונש הולם בין שלשה חודשי מאסר בפועל לבין 7 חודשי מאסר בפועל. באשר לאישום השישי, שעניינו בעבירות זהות לאלה שבאישום החמישי עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם זהה.

9. ב"כ המאשימה לא התייחסה לאישום השביעי, שעניינו בהפרת הצו הקבוע, בפגיעה בפרטיות, בניסיון תקיפה ובגניבת הטלפון הנייד של המתלוננת. באשר לאישום השמיני, שעניינו בהפרת הצו הקבוע, באיומים ובפגיעה בפרטיות, עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם בין ארבעה חודשי מאסר בפועל לבין 8 חודשי מאסר בפועל. באשר לאישום התשיעי, שעניינו בעבירות זהות לאלה שבאישום השמיני אך בנסיבות מעט חמורות יותר, עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם בין ארבעה חודשי מאסר בפועל לבין 9 חודשי מאסר בפועל. באשר לאישום העשירי, שעניינו באיומים, לרבות איומי רצח מרומזים, עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם בין חודשים מאסר בפועל לבין 8 חודשי מאסר בפועל.

10. באשר לאישום האחד-עשר, שעניינו בהפרת הצו הקבוע, באיומים, בפגיעה בפרטיות, בחבלה במזיד ברכב ובתקיפה סתם של בת זוג (המתלוננת), עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל (הנאשם עקב אחר המתלוננת כשיצאה מעבודתה, בעודו רוכב על קטנוע. בהמשך הדברים, כשהמתלוננת הגיעה לביתה וביקשה מהנאשם להתרחק, תקף אותה הנאשם בכך שפגע באמצעות הקטנוע בגבה והגלגל הקדמי נכנס בין רגליה. הנאשם איים כי בפעם הבאה ידרוס את המתלוננת. המתלוננת דחפה את הקטנוע, אזי תקף אותה הנאשם בכך שסטר בלחיה. המתלוננת עלתה לרכבה ונסעה לכיוון תחנה המשטרה. הנאשם המשיך לעקוב אחרי המתלוננת וחיבל במזיד ברכבה בכך שבאמצעות חפץ חד ניקב את גלגליו האחוריים וגרם להם תקרים).

11. לבסוף, באשר לאישום השנים-עשר, שעניינו בהפרת הצו הקבוע ובהפרעה לשוטט בשעת מילוי תפקידו, עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם בין חודש מאסר בפועל לבין 6 חודשי מאסר בפועל.

12. באשר לגזירת דינו של הנאשם בתוך מתחמי העונש ההולמים הפנתה ב"כ המאשימה לעברו הפלילי המכביד של הנאשם, הכולל 11 הרשעות קודמות, לרבות בעבירות חמורות. כאמור, על הנאשם נגזרו בעבר עונשי מאסר בפועל ואף תלויים ועומדים נגדו שני מאסרים מותנים בני הפעלה. בהקשר זה הדגישה ב"כ המאשימה את העובדה שהנאשם לא נרתע מלבצע את העבירות שבביצוען הורשע, חרף עונשי המאסר המותנים ועל אף צווי בית המשפט (הצו הזמני והצו הקבוע), ובכך יש לשיטתה כדי ללמד שעסקין בנאשם אובססיבי ומסוכן, לציבור בכלל ולמתלוננת בפרט; נאשם שמקומו מאחורי סורג וברית.

13. ב"כ המאשימה הדגישה עוד את ריבוי העבירות במקרה דנא, כאשר לאורך תקופה ממושכת ביצע הנאשם, שוב ושוב, עבירות כלפי המתלוננת: הנאשם איים על המתלוננת, הפחיד אותה, עקב אחריה, השפיל אותה ותקף אותה. בהקשר זה הפנתה ב"כ המאשימה גם לעדותה של המתלוננת, אשר פירטה את תחושותיה הקשות, פחדיה וסבלה. ואם לא די בכל אלה, הנאשם אף נמנע מלקחת אחריות על מעשיו עד לרגע האחרון, לא השתתף בהליך טיפולי כלשהו, ומכאן שרמת מסוכנותו נותרה גבוהה כשהייתה.

14. ב"כ המאשימה ביקשה אפוא להחמיר בעונשו של הנאשם ולגזור את דינו ברף של שני שליש של

מתחמי העונש ההולמים, במצטבר. ב"כ המאשימה ציינה כי היא ערה לכך שאין מקום לצבירה אריתמטית של עונשים. יחד עם זאת, בנסיבות העניין יש לשיטתה לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל ממושך, שיימנה בשנים, ומאסר מותנה.

15. בנוסף עתרה ב"כ המאשימה להפעלת המאסרים המותנים, התלויים ועומדים נגד הנאשם, במצטבר לכל עונש שייגזר עליו, תוך שהיא מדגישה כי במקרה דנא אין כל נימוק להפעלת העונשים האמורים בחפיפה.

16. ב"כ הנאשם, מצידה, עתרה להקל בעונשו של הנאשם. ב"כ הנאשם הדגישה כי הגם שמדובר בריבוי אירועים, מדובר במסכת אחת של אירועים התלויים אלה באלה. זאת ועוד, אין מקום, בגזירת עונשו של נאשם, לערוך חישוב אריתמטי תוך "ספירת מלאי" של עבירות, אלא יש להסתכל על מעשיו כמכלול. בנוסף, עונשו של הנאשם צריך להיגזר על פי העובדות שנקבעו בהכרעת הדין, ועובדות אלה אינן מחמירות עם הנאשם אלא מלמדות על עבירות שהן ברף התחתון, תוך אלימות מועטה, שלא הביאה לחבלות או לנזק פיזי למתלוננת. בנוסף, כך לטענת ב"כ הנאשם, גם עבירות הרכוש לא גרמו לנזק ממשי.

17. לשיטת ב"כ הנאשם, האירועים נשוא כתב האישום אירעו על רקע הליך הפרידה והגירושין של בני הזוג. גם אם חלק מהאיומים הם קשים לשמיעה וחמורים, מדובר בדברים שנאמרו כאשר שני בני הזוג פעלו מתוך אמוציות ומתוך ניסיון לקדם את האינטרסים שלהם בנוגע לסלע המחלוקת העיקרי ביניהם, דהיינו הילדים. הן המתלוננת והן הנאשם היו באותה קלחת. דברי הנאשם נאמרו אפוא מתוך ניסיון למשוך בחוטים ולקדם את עניינו בתיק הגירושין; והכל על רקע חשש שמא יאבד את הילדים ולא מתוך כוונה לפגוע במתלוננת.

18. לטענת ב"כ הנאשם, ניהולו של הליך ההוכחות המלא על ידי הנאשם היה מוצדק בנסיבות העניין, ואין לזקוף את הניהול האמור לחובתו. מדובר בתיק שעיקרו גרסה מול גרסה, ועל כן מוצדק היה להביא את הדברים להכרעת בית המשפט. עוד הפנתה ב"כ הנאשם, בהקשר זה, לקביעות בהכרעת הדין שמהן עולה לשיטתה כי המתלוננת הפריזה בתיאוריה, בפרט בכל הנוגע לפחדיה-כביכול מהנאשם.

19. באשר להיבט הטיפולי טענה ב"כ הנאשם כי במסגרת בית המעצר השתתף הנאשם בפרויקט "ראשית" ואף עבר תהליך טיפולי שיקומי מסוים. זאת ועוד, הנאשם התנתק כליל מהמתלוננת: לאחר עדותה של המתלוננת הגיעו הצדדים להסכם גירושין, שהנאשם אף חתם עליו. מכאן, שהנאשם כיום אינו אובססיבי כלפי המתלוננת, כטענת ב"כ המאשימה, ולדברים אלה יש ליתן משקל משמעותי בגזירת עונשו של הנאשם.

20. ב"כ הנאשם ביקשה עוד כי בית המשפט יתחשב בהליך הגירושין הקשה שעבר על הנאשם, כאשר הוא נמצא מאחורי סורג ובריח ומבלי לראות את ילדיו, וכן בנזק שייגרם לנאשם ולילדיו עקב עונש של מאסר בפועל. ב"כ הנאשם ערה אמנם לעברו הפלילי של הנאשם, אך ביקשה להדגיש כי העבר אינו כולל עבירות אלימות במשפחה, ועבירות האלימות הכלולות בו הינן ישנות עד מאוד. באשר לעונשי המאסר המותנים טענה ב"כ הנאשם כי מדובר בגזרי דין בגין עבירות ישנות יחסית, ואף אם אינן מאותו עניין יש לשיטתה להפעילם בחפיפה.

21. ב"כ הנאשם עתרה אפוא לקביעת מתחמי עונש הולם מתונים, החל מענישה צופה פני עתיד ועד לענישה של מספר חודשי מאסר בפועל שניתן לרצותם בעבודות שירות. באשר לגזירת דינו של הנאשם

בתוך מתחם העונש ההולם עתרה ב"כ הנאשם - תוך הדגשת נסיבותיו האישיות של הנאשם, הליך הגירושים הקשה שעבר וטענתה כי מדובר במסכת אחת של אירועים ברף התחתון - לגזירת העונש ברף התחתון של מתחמי העונש ההולמים.

22. הנאשם ביקש לשאת דברים, בטרם גזירת עונשו, והרחיב בהם מאוד. הנאשם אמנם החל את דבריו בהתנצלות על התפרצויותיו בדיונים בבית המשפט ועל התנהלותו מול המתלוננת. ואולם, מיד לאחר מכן עבר הנאשם למתיחת ביקורת חריפה על המתלוננת, תוך שהוא מדגיש כי "יש לי שליטה מאוד גדולה על עצמי" (ר' בפרוטוקול, עמ' 155 שורה 21). הנאשם הוסיף וציין כי הצדדים הגיעו להסכם וכי "יש לה גט ביד" (שם, שורה 30). לדבריו - הגם שבמהלכם הטיח במתלוננת אשמות שונות - כיום אין לו כל עניין בה. יתר על כן, הוא פתח דף חדש בחייו, יש לו בת זוג חדשה - שאף התייצבה באולם בית המשפט במעמד הטיעונים לעונש - והוא מתכנן להתחיל עימה בחיים חדשים לאחר שחרורו מן הכלא.

23. בתום שמיעת הטיעונים לעונש נקבע דיון למתן גזר הדין. ואולם, ימים ספורים לאחר מכן הגישה ב"כ המאשימה בקשה דחופה להגשת מסמך או לזימון עד (ר' בבקשה מס' 9). בבקשה טענה ב"כ המאשימה כי - בניגוד גמור לטיעון ההגנה שלפיו הנאשם חתם על הסכם גירושין, טיעון שההגנה ביקשה ליתן לו משקל בגזירת הדין - מסתבר כי הנאשם עומד בסירובו למתן גט למתלוננת, והוסיפה וביקשה להביא ראיות בעניין זה.

24. ב"כ הנאשם מתחה ביקורת חריפה על אופן הגשת הבקשה הנ"ל, הן משום שהטיעונים לעונש הסתיימו והן משום שהמסמך שהגשתו התבקשה צורף לבקשה (ר' בתגובתה שבכתב וכן בפרוטוקול, עמ' 157). יחד עם זאת, לא ניתנה בתגובתה תשובה עובדתית ברורה באשר למצב הליך הגירושין שבין הצדדים, חרף העובדה שהליך הגירושין בבית הדין הרבני התנהל במקביל להליך שלפניי.

25. בנסיבות אלה - כאשר כאמור ההגנה העלתה את עניין הגירושין כטיעון לקולא לזכות הנאשם, וכאשר נקבע מועד דיון קרוב בבית הדין הרבני - קבע בית המשפט דיון נוסף להבהרת העניין. הדיון בבית הדין הרבני נדחה, בנסיבות שלא הובהרו, ועל כן שוב נקבע מועד דיון נוסף לפניי.

26. כמסתבר, לבסוף הגט בין הצדדים אכן הוסדר, ואף נחתם הסכם הגירושין, והדברים קיבלו תוקף בבית הדין הרבני. דא עקא, שב"כ המאשימה הודיעה כי הגיע לידיעתה "נתן עובדתי חדש", שהיא מבקשת להציג לפני בית המשפט. כפי שנטען לפניי מטעם המאשימה היום, עתירת המאשימה היא להוספת טיעונים, במסגרת הוראות סעיף 191 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן - החסד"פ). בהקשר זה הוצגה פסיקה של בית המשפט העליון, בה נקבע - במקרים בהם ניתן תסקיר שירות מבחן - כי אין מניעה שבית משפט שלערעור ייחשף למידע בדבר חשדות להמשך פעילות פלילית של המערער (ר' ע"פ 8484/12 פלוני נ' מדינת ישראל (2014), בפסקה 10 לפסק הדין).

27. ואולם, אין בידי לקבל את טיעון המאשימה. בהתאם להוראות סעיף 187 לחסד"פ, המאשימה רשאית להביא, כראיות לקביעת העונש, העתק המרשם הפלילי בדבר הרשעותיו הקודמות של הנאשם וכן החלטות הקובעות ביצוע עבירה ללא הרשעה. הכלל הוא, אפוא, שהמאשימה אינה רשאית להגיש, כראיות לקביעת העונש, את המרשם המשטרתי של הנאשם, הכולל גם מידע בדבר תיקים תלויים ועומדים נגד הנאשם.

28. חריג לכלל זה הוא מצב דברים בו מתקבל תסקיר קצין מבחן, שבמסגרתו רשאי קצין המבחן -

נוכח המטרה השיקומית והצופה פני עתיד של התסקיר - להתייחס לתיקים תלויים ועומדים. פשיטא שבנסיבות כאלה, אם היתה התפתחות בין מועד מתן גזר הדין ובין המועד שבו נשמע ערעור על גזר הדין, לא תהא מניעה להציג את ההתפתחות בפני בית המשפט שלערעור. ואולם, אין לגזור מחרג זה היתר כללי למאשימה להציג את המרשם המשטרתי של הנאשם בפני בית המשפט.

29. סעיף 191 לחסד"פ עניינו בטיעונים בקשר לתסקיר קצין מבחן שנתקבל, או בקשר לבדיקות וחקירות אחרות שנעשו במסגרת הוראות סעיף 190 לחסד"פ. אין אפוא בסעיף 191 לחסד"פ משום היתר להציג חשדות כלפי הנאשם - להבדיל מעדויות רלוואנטיות - בשלב הטיעונים לעונש, וזאת כאשר תסקיר קצין מבחן לא התקבל וכאשר לא נערכו חקירות לפי הוראות סעיף 190 לחסד"פ. מכאן, שלא ניתן לקבל את בקשת המאשימה הנ"ל, ועל כן אני מורה על דחייתה.

ג. קביעת מתחמי העונש ההולמים:

30. בהתאם להוראות סעיף 40ג(א) לחוק העונשין על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם לעבירות אותן ביצע הנאשם בהתאם לעקרון ההלימה תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות כמפורט בהוראות סעיף 40ט לחוק העונשין.

31. לענין העבירות שבביצוען הורשע הנאשם מקובל עלי טיעון ב"כ המאשימה באשר לערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען. בהקשר זה יוזכר כי במקרה דנא המתלוננת העידה אודות הפגיעה בתחושת הביטחון שלה, תחושה המלמדת על הפגיעה הברורה בערך החברתי של ההגנה על ביטחון של נשים.

32. אמנם, כפי שנקבע גם בהכרעת הדין, יש להניח כי דברי המתלוננת אודות חששותיה מאלימות הנאשם הינם מועצמים, ויש לקבוע כי האלימות הגופנית שהפעיל הנאשם כלפי המתלוננת היתה מועטה וברף התחתון. יחד עם זאת, הנאשם הציק למתלוננת עד מאוד, שוב ושוב, באיומים, בקללות, בהקנטות ובמעקבים, לרבות כאלה המעוררים פחד (ר' למשל באישום השישי, בו ארב הנאשם למתלוננת בין שיחים, בעת שהלכה בשעת לילה, וקפץ והבהיל אותה). אכן, הגם שהנאשם לא פגע פגיעות פיזיות חמורות במתלוננת, הוא ירד לחייה והפך אותם לבלתי נסבלים, והכל תוך ביצוע העבירות הנ"ל אגב הפרות חוזרות ונשנות של צווים שיפוטיים. בשקלול נסיבות אלה, יש אמנם לקבוע מתחמי עונש הולמים שהינם מתונים מאלה שנתבקשו על ידי ב"כ המאשימה, אך חמורים מאלה להם טענה ב"כ הנאשם.

33. מדובר בריבוי מעשים ואירועים. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 40ג(ב) רישא לחוק העונשין, יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד. אני קובע אפוא מתחמי עונש הולמים, כלהלן:

באישום הראשון (תקיפה ואיומים) - בין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

באישום השני, הרביעי, החמישי, השישי, השמיני, התשיעי, העשירי והשנים עשר (שענינם בעבירות דומת בחומרתן, שעיקרן פגיעה בפרטיות אגב הפרת הצו הקבוע) - בין ענישה צופה פני עתיד לבין שישה חודשי מאסר בפועל, שניתן לרצותם בעבודות שירות.

באישום השלישי, השביעי והאחד עשר (שענינם לא רק ולא בעיקר בפגיעה בפרטיות אגב הפרת הצו הקבוע, אלא גם בעבירות מהותיות נוספות - באישום השלישי, גניבה, זיוף וקבלת דבר במרמה; באישום

השביעי, גניבה וניסיון תקיפה; באישום האחד עשר, תקיפה וחבלה במזיד לרכב), הפרת צו) - בין 3 חודשי מאסר בפועל, שניתן לרצותם בעבודות שרות, לבין 9 חודשי מאסר בפועל.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחמי העונש ההולמים:

ד.

34. בהתאם להוראות סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם - למעט מקרים חריגים בהם הוא רשאי לחרוג ממתחם זה, שאין ענינם לכאן - וזאת תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות כמפורט בהוראות סעיף 40יא לחוק העונשין.

35. באשר לנאשם שלפניי, השיקולים הרלוואנטיים לגזירת עונשו הם כלהלן:

הרשעות קודמות - כאמור, לנאשם עבר פלילי הכולל 11 הרשעות קודמות בעבירות שונות, לרבות עבירות סמים ועבירות דומות לאלה שבביצוען הורשע לפניי. הנאשם ריצה בעברו עונשי מאסר בפועל ואף תלויים ועומדים נגדו שני עונשי מאסר מותנים בני הפעלה, כל אחד בן 6 חודשים. הנאשם הינו יליד 1978, הרשעתו הראשונה (מבית דין צבאי) היא משנת 1998 והרשעתו הקודמת האחרונה היא משנת 2010. מדובר אפוא בנאשם שעברו הפלילי מכביד, הגם שיש לציין כי אין בעברו עבירות של אלימות במשפחה.

הודאה ונטילת אחריות - כפי שצוין לעיל, הנאשם כפר בעובדות כתב האישום, למעט בעובדות אישום 10, ועמד על ניהול הליך שמיעת ראיות מלא, שכלל חקירה נגדית ממושכת ומקיפה של המתלוננת. פשיטא כי אין לזקוף לחובתו של הנאשם את ניהול המשפט (ור' גם בהוראות סעיף 40יא(6) סיפא לחוק העונשין).

יחד עם זאת, בנסיבות אלה הנאשם אינו זכאי להקלה, הניתנת למי שמודה באשמה ונוטל אחריות על מעשיו, בבחינת "מוֹדְהֵן עֲבִירָתָם" (משלי, פרק כ"ח פסוק י"ג). בנוסף, לא למותר לציין, בהקשר זה, כי כפי שעלה מדברו האחרון של הנאשם לעונש, לא זו בלבד שהנאשם לא נוטל אחריות על מעשיו אלא שהוא ממשיך למתוח ביקורת על המתלוננת ולהאשים אותה במגוון אשמות.

נתוניו האישיים של הנאשם - הנאשם הינו כאמור יליד 1978 ואב לשני ילדים קטינים. ב"כ הנאשם תיארה את הסבל שחוה הנאשם מהליך הגירושין, אותו ניהל במקביל להליך דנא, כאשר הוא מאחורי סורג ובריה ומבלי אפשרות לפגוש בילדיו. ברי, כי בעונש של מאסר בפועל יהא כדי לפגוע הן בנאשם עצמו והן בילדיו, ויש להתחשב גם בנסיבות אלה.

דין והכרעה:

ה.

36. בנסיבות העניין כפי שפורטו לעיל, כאשר מדובר בשרשרת של עבירות חוזרות ונשנות, יש לגזור את דינו של הנאשם לעונש כולל אחד, במסגרת הוראות סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין. מקובל עליי טיעון ההגנה כי אין מקום לקביעת העונש בדרך של חישוב אריתמטי של העונש המגיע לנאשם בגין כל אירוע בו הורשע. יש לגזור עונש שישמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין תקופת המאסר שתיגזר עליו; והכל כאמור בהוראות סעיף 40ג(ג) לחוק העונשין.

37. בגזירת הדין בדרך האמורה יש כמובן להתחשב בשיקולים לכף חומרה ולכף קולה, אשר צוינו

לעיל. בין השאר יש לזקוף, לכף קולה, את העובדה שבסופו של דבר האלימות הפיזית היתה מועטה וברף התחתון, ולכף חומרה את ריבוי האירועים והעבירות, ריבוי המשקף התנהגות אובססיבית, חוזרת ונשנית, של הנאשם כלפי המתלוננת.

38. בהקשר אחרון זה אציין, כי מקובל עליי טיעון ההגנה לפיו יש משמעות להשלמת הליך הגירושין כנסיבה לקולה. במקרים כגון דא, יש בהשלמתו של הליך גירושין כדי להרחיק את הצדדים זה מזו ובכך, מחד גיסא, להפחית את הסיכון להישנות העבירות, ומאידך גיסא, להגדיל את הסיכוי כי הנאשם יעמוד בהצהרותיו בבית המשפט אודות פתיחת דף חדש בחייו. יש לקוות, כי הנאשם אמנם יעמוד בדבריו שאמר בבית המשפט ולאחר שחרורו מן הכלא יתחיל בחיים חדשים, עם זוגתו החדשה, ויניח סוף סוף למתלוננת לנפשה.

39. בהתחשב בכל האמור לעיל אני גוזר אפוא את דינו של הנאשם, ברכיב הענישה של מאסר בפועל, לעונש בן 14 חודשים. באשר למאסר המותנים, התלויים ועומדים נגד הנאשם, איני מוצא מקום לסטות מהכלל הקבוע בהוראות סעיף 58 לחוק העונשין, שלפיו עונש מאסר מותנה יופעל במצטבר לעונש הנגזר על הנאשם. לא למותר להזכיר כי על פי הדין נדרשות נסיבות מיוחדות, שעל בית המשפט לפרט בגזר הדין את טעמיהן, על מנת לסטות מכלל זה ובמקרה דנא - בהתחשב במכלול נסיבותיו, כמו גם בעברו הפלילי המכביד של הנאשם - אין מקום לסטות מכלל תחיקתי זה, שהגיונו בצידו.

40. עוד אציין כי בנסיבות העניין איני מוצא מקום להשית על הנאשם גם עיצומים כלכליים, מה גם שהמאשימה לא עתרה לכך.

41. אשר על כן ולאור כל האמור לעיל אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) 14 חודשי מאסר לריצוי בפועל, החל מיום מעצרו (14.11.13).

(ב) המאסר המותנה בן 6 חודשים, אשר נגזר על הנאשם בת"פ 3706/09 בבית המשפט השלום בראשון-לציון, והמאסר המותנה בן 6 חודשים, אשר נגזר על הנאשם בת"פ 14345-08-09 בבית משפט השלום בתל-אביב, מופעלים בזה במצטבר לעונש המאסר אשר הוטל בסעיף (א) דלעיל.

בסך הכל ירצה אפוא הנאשם 26 חודשי מאסר, החל מיום מעצרו (14.11.13). באשר לניכוי מניין הימים, בהם היה עצור הנאשם בחקירות הנוגעות לתיק דנא, תגיש ב"כ הנאשם בקשה נפרדת, בצירוף תגובת המאשימה.

(ג) מאסר על תנאי למשך 8 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר, עבירה של אלימות כלפי הגוף.

(ד) מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר, עבירה של איומים, פגיעה בפרטיות או הפרת הוראה חוקית.

(ה) ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, יום חמישי י"ג חשון תשע"ה, 06 נובמבר 2014, במעמד הצדדים.